

TORNAI JÓZSEF

Megcsókoltuk a lángoló napot

*Ott vettem meg Pilinszky első kötetét,
a Trapéz és korlátot, romok szerteszét,*

*egy könyvesboltban háború után,
nem messze a Krisztina tér vérző tenyerétől, Budán,*

*az egyik házból kiállt a lelőtt német repülő,
szétrepedt csővű tankok bújtak a bokrokból elő,*

*a templomban, március vége lehetett,
lelkigyakorlaton vett részt az iskola, hidegek*

*voltak a padok, lázasan, éhesen
hallgattuk, Loyolai Szent Ignác milyen*

*hadicselékkel veri meg az ördögöt. De kint
az utcán újra láttuk a Gonosz győzelmes műveit,*

*üres lábbal lépkedtünk, Juhász meg én
a Vérmező ágyuk és láncaltapok közt kiütözö fűvén,*

*fönt a lerombolt Vár, kiégett ablaksorok
s megcsókoltuk a lángoló napot.*

A véres juharlevél-nóta

*A vár oldala ősligetet találtunk
hullámpapír-gurukat*

*tőlük tanultuk meg szeretkezés
ős-állásban és szemben erősen lejtett a hegy
néha kicsúsztam ajkaidból*

*a lét a nemlétben ázik
a nemlét a létben nemcsak szeretlek
nyakad a borotvám*

véres juharlevél

A végleges szöveg lehetetlensége

1

*Rózsaszín leanderszirmon
napok óta haldoklik
a fecskefarkú lepke.
Nincs, ami fájdalmamnak
orvossága lenne.*

2

*Fecskefarkú lepke
haldoklik napok óta
a rózsaszín leanderszirmon.
Hogy változhatna gyönyörre
az égi kínom?*

3

*Fecskefarkú lepke
a rózsaszín leandervirágon.
Hogy lehetne szép
az én csúf kínom,
szomorúságom?*

4

*Haldokló fecskefarkú
lepke a rózsaszín
leandervirág-szirmon,
mondd, hogy múlhatna el
az én ezer kínom?*

5

*Te fecskefarkú
lepke a rózsaszín
leanderszirmon,
elér-e szívedig
az én emberi kínom?*

6

*Mondd, fecskefarkú lepke
a rózsaszín leandervirágon,
hogy vigasztalhatna
meg az én metafizikai
szomorúságom?*

7

*Te napok óta haldokló
fecskefarkú lepke
a rózsaszín leanderen,
légy az én emlékezetembe
égett titkos jelem!*

8

*Napok óta haldokló
fecskefarkú lepke
a rózsaszín leanderszirmon,
áruld el, mi az én
halhatatlan kínom!*

9

*Rózsaszín leanderszirmon
haldokló fecskefarkú lepke,
ha lehullsz, veled
szállok alá a sötét,
halott vizekre.*

Buddhista csujjogatók

*Először megnyilvánulunk,
azután meg nirvánulunk.*

*Egy kicsit megnyilvánulunk
s már nagyon meg nirvánulunk.*

*Húsig megnyilvánulunk.
csontig meg nirvánulunk.*

*Együtt megnyilvánulunk,
külön meg nirvánulunk.*

*Külön meg nirvánulunk,
együtt meg nirvánulunk.*

*Lassan nyilvánulunk, nyilvánulunk,
gyorsan nirvánulunk, nirvánulunk.*

Addig nirvánulunk, nirvánulunk,

még meg nem nyilvánulunk, nyilvánulunk.

*Nyilván, nyilván
te leszel a nirván.
Nirván, nirván
te leszel a nyilván.*

*Nirván kedvvel, nirván lábbal
karikás táncot járok.
Nyilván kedvvel, nyilván lábbal
karikástáncot járok.*

*Karikás kedvvel, karikás lábbal
nyilván táncot járok,
karikás lábbal, karikás kedvvel
nirván táncot járok.*

*Karikás nyilván, karikás nirván,
nyilvános táncot járok,
karikás nirván, karikás nyilván,
nirvános táncot járok.*

*Tánc, tánc, nirva-tánc,
megfeszül a nyilván-lánc,
tánc, tánc, nyilván-tánc,
csikorog a nirva-lánc.*

*Ha nem tetszik, hogy mi itten
nyilva-táncban vigadunk,
szakítsa el nirva-láncát,
ha még meg nem szabadult.*

A félelmes mag

*Ó csak leülne valaki, hogy
ne tudjak gondolkodni,
beszélni, sírni!*

*Az emberek még mindig
azt hiszik (tízezer
év cáfol!),*

*hogy kiérünk a partra,
pedig se part,
se partra-érés nincs.*

*Nem „azért vagyunk
a világon, hogy valahol
otthonra leljünk*

*benne”, hanem, hogy addig
rágjuk az idő
csontbáját,*

*míg torkunk a félelmes
mag húsos
lökötésébe fullad.*